

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 21182/10
7.4.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, мр Зорана Рељића и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судијским саветником Небојшом Тојбашићем, као записничарем, решавајући по тужби тужиоца М. С...С., доо Б., А. . Н. С., .. изјављеној против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско – правне послове и координацију, број од године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 7.4.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је тужиочева жалба изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Центра за велике пореске обвезнике, број од године. Наведеним решењем су у ставу првом диспозитива, тужиоцу, у поступку теренске контроле, утврђене непријављене обавезе пореза на додату вредност, за периоде и у износима ближе назначеним у тач. 1. до 24, као и непријављена обавеза пореза на добит предузећа за 2007. годину у износу динара (тачка 25.). Ставом првим диспозитива наведеног решења је, такође, тужиоцу наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга (тачка 26.), као и да утврђене обавезе у тач. 1. до 25. евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама (тачка 27.).

У тужби, поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, понављајући углавном наводе изнете у жалби на решење првостепеног органа. Тужилац, наиме, сматра да не постоји спор у односу на чињенично стање, већ да се оспорено решење заснива на погрешној примени материјалног права, на основу чега су тужиоцу утврђене обавезе по основу пореза на додату вредност и пореза на добит предузећа. С тим у вези, тужилац наводи да спор између тужиоца и туженог је у квалификавању чињеница, јер Пореска управа сматра да је резултат дневног бројања залиха заправо резултат појединачног ванредног посла и да се сви мањкови морају сматрати мањковима који подлежу плаћању ПДВ, док тужилац сматра да је вршио пребијање мањкова и вишкова залиха роба и на мањак који је том приликом утврђен обрачунавао ПДВ. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. наведеног Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Испитујући законитост оспореног решења, Управни суд је нашао да је одлука туженог органа правилна и на закону заснована, те да су за исту дати разлози које као јасне и довољне прихвата и овај суд. Суд је, наиме, имао у виду да је у првостепеном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност у периоду од2006. године до2008. године, утврђено да тужилац није исказивао висину авансног плаћања у свим рачунима који су издати за испоручену робу, иако је примао авансне уплате за које је водио посебне аналитичке картице. Како тужилац није купцима издавао коначне рачуне за купљену робу у складу са одредбом члана 42. став 3. Закона о порезу на додату вредност, тужени орган је, по оцени Суда, правилно закључио да је тужилац у контролисаном периоду у књиговодственој евиденцији неосновано умањио дуговани износ пореза на додату вредност, те је стога правилно утврђена пореска обавеза ближе утврђена у решењу првостепеног органа. Такође је, по оцени Суда, правилан закључак туженог органа који се односи на дуговани износ пореза на додату вредност у контролисаном периоду, а по основу мањкова који су утврђени у поступку пописа у контролисаном периоду. Тужени орган је, наиме, нашао

да је тужилац мање обрачунао пореза на додату вредност на мањкове утврђене у сваком парцијалном попису, у укупном износу од динара, који је био дужан да обрачуна сагласно одредбама члана 4. став 4. тачка 3. Закона о порезу на додату вредност, према којој се прометом добара сматра исказани расход изнад количнине утврђене актом који доноси Влада Републике Србије.

У поступку теренске контроле пословања тужиоца утврђено је и да је исти у 2007. години на аналитичком рачуну- Трошкови ауторске накнаде, исказао трошак у износу динара, по фактурама ино добављача "M.G. S. H. G.", а које су испостављене на име накнаде за франшизу према Уговору о обезбеђивању концепта франшизе "M. г.". Полазећи од тога да предмет уговора о франшизи чини скуп елемената који се могу подвести под права индустријске својине и који се као такви континуирано користе у временском периоду дужем од годину дана, тужени орган је, по оцени Суда, правилно закључио да се расход по основу плаћања на име коришћења франшизе у оквиру "M. г." не може сматрати пословним расходом - трошком који се исказује на аналитичком конту "трошкови ауторске накнаде", већ да исти представља нематеријално улагање које је тужилац као порески обвезник дужан да евидентира у пословним књигама на рачуну "Концесије, патенти, лиценце и слична права". Стога је правилан закључак пореских органа да је евидентирањем износа накнаде од динара на рачуну трошкова, како је то учинио порески обвезник, исказан већи износ трошкова за рачуноводствени период 1.1 - 31.12.2007. године, што је имало за последицу мање исказану опорезиву добит.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су исти размотрени у оспореном решењу за које су дати ваљани и на закону засновани разлози, те је стога оцењено да се тужбеним наводима не доводи у питање законитост одлуке туженог органа.

Суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, јер су у поступку при доношењу решења утврђене све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења у смислу одредбе члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01).

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе чл. 40. ст. 1 и 2, Закона о управним споровима,

одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 7.4.2011. године, 12 У. 21182/2010

Записничар

Небојша Њобашаић, с.р.

Председник већа-судија

Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ